

vých okolností pokud se týče vylíčení skutkových poměrů opodstatňujících žalobní nárok, nýbrž jde tu jen o právní závěr ze skutkových okolností, jež však nebyly ani soudu ani žalovanému sděleny. Ani při roku ze dne 20. února 1933 nepřednesli žalobci skutkové okolnosti, vztahující se ku předmětu právní rozepře, nýbrž vznesli jen návrh na vydání rozsudku pro zmeškání. Podle § 396 c. ř. s., jehož tu bylo vzhledem k § 442, první odstavec c. ř. s. použiti, jest pokládati za pravdivé přednesení dostavivší se strany o skutkových okolnostech, vztahujících se k předmětu právní rozepře, pokud není vyvráceno předloženými důkazy, a jest na tomto základě k návrhu strany, jež se dostavila, rozhodnouti o žalobní žádosti rozsudkem pro zmeškání. Soud pak buď žalobě vyhověl nebo ji zamítl podle toho, zda lze žalobní nárok vyvoditi z předneseného skutkového děje čili nic. Není-li tu však vůbec skutkového podkladu pro rozhodnutí, nezbyvá, než žalobu zamítnouti. Právem proto zamítl odvolací soud žalobu, ježto tu nebylo skutkového podkladu pro rozhodnutí o žalobním nároku. Úvahy dovolatelů o postupu soudu při vynesení rozsudku pro uznání nemají význam pro souzený případ, ježto tu o uznání vůbec nejde. Neprávem mají dovolatelé za to, že bylo na soudě prvé stolice, aby nevydával rozsudek, nepovažoval-li žalobu za úplnou. Dovolatelé mají tu patrně na mysli postup soudu podle §§ 84 a 85 c. ř. s.. Leč řečený postup soudu může se týkati jen odstranění formálních vad, za jakou však nelze pokládati nedostatek věcného opodstatnění žalobního nároku. Ani předpis § 435, první odstavec, c. ř. s. nepřichází tu v úvahu, ježto žaloba byla podána advokátem. Ježto, jak dovedeno, nebylo tu podmínek k postupu prvního soudu podle §§ 84 a 85 c. ř. s., nemohl ani odvolací soud, shledal-li přednes žaloby neúplným, zrušiti podle § 496 čís. 2 c. ř. s. rozsudek prvního soudu a vrátiti mu věc k doplnění a k rozhodnutí, jak mají za to dovolatelé.

Čís. 13636.

Sociální pojištění (zákon ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.).

Vedoucí úředníci Okresních nemocenských pojišťoven jsou disciplinárně podřízeni jen Ústřední sociální pojišťovně. Nemocenská pojišťovna sama není vůbec oprávněna, by vedoucího úředníka, k ní služebně přiděleného, disciplinárně stihala a by ho jeho vedoucí funkce zbavila.

Autonomním orgánům Okresní nemocenské pojišťovny podléhají vedoucí úředníci, služebně k ní přidělení, jen v tom smyslu, že jsou jako orgánové výkonní povinni prováděti rozhodnutí usnášejících se orgánů Okresních nemocenských pojišťoven, podávati v jejich schůzích a jejich představitelům referáty a návrhy.

Vedoucí úředník Okresní nemocenské pojišťovny nemůže žalovati Okresní nemocenskou pojišťovnu o určení bezúčinnosti disciplinárního zbavení své funkce vedoucího úředníka.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, Rv I 877/34.)

Jde o týž případ, o němž se jedná v rozhodnutí čís. sb. 13629. Žalobce, tvrdě, že byl vedoucím úředníkem Okresní nemocenské pojišťovny v Ž.

domáhal se na ní, by bylo uznáno právem, že výrok vrchní disciplinární komise při Ústřední sociální pojišťovně ze dne 7. června 1933, jímž byl potvrzen nálezní Ústřední disciplinární komise při Ústřední sociální pojišťovně, podle něhož byl žalobce zbaven funkce vedoucího úředníka Okresní nemocenské pojišťovny v Ž., se zrušuje v celém rozsahu jako bezúčinný proti žalobci. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud zamítl žalobu, uznáv oprávněnost námítky žalované Okresní nemocenské pojišťovny, že není k tomuto sporu pasivně legitimována. Na řešení této otázky jest se omeziti.

Vedoucí úředníci nemocenských pojišťoven podléhají podle § 69 odst. (1) a (4) zák. ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. disciplinární pravomoci Ústřední sociální pojišťovny, která pro skupinu těchto úředníků vypracuje vzorné služební a disciplinární řády, jež podléhají schválení ministra sociální péče a ministra financí. Tyto řády se vztahují podle § 69 odst. (4) zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. nejen na úředníky, kteří budou nově přijímáni do služeb, nýbrž i na ony, kteří jsou již ve službě. Žalobce se také sám dovolával předpisu služebního a disciplinárního řádu, vydaného již pro zaměstnance nemocenských pojišťoven, v jehož § 44 odst. II. b) a III. jest ustanoveno, že pro úředníky nemocenských pojišťoven, uvedené v § 69 zák. o soc. poj., vykonává disciplinární řízení jakožto první disciplinární instance Ústřední disciplinární komise, zřízená při Ústřední sociální pojišťovně, a jakožto druhá (odvolací a konečná) disciplinární instance Vrchní disciplinární komise, zřízená u Ústřední sociální pojišťovny. Pokud není provedeno Ústřední sociální pojišťovnou jmenování úředníků podle § 69 odst. (1) zák. o soc. poj., jest pro příslušnost Ústřední disciplinární komise ve smyslu § 44 II. b) služ. a disc. řádu rozhodnou okolnost, zda obviněný vykonává funkci úředníků podle § 69 odst. (1) zák. o soc. poj. (§ 70 služ. a disc. řádu). Nemá proto významu dovolatelova námítka, že ho Ústřední sociální pojišťovna vedoucím úředníkem nejmenovala. Podle § 54 odst. (1) služ. a disc. řádu podává návrh na zavedení disciplinárního řízení proti úředníkům nemocenských pojišťoven, uvedeným v § 69 zák. o soc. poj., představenstvo Ústřední sociální pojišťovny. Jako disciplinární trest jest v § 37 odst. (1) c) služ. a disc. řádu stanoveno také zbavení funkce úředníka jmenovaného podle § 69 zák. o soc. poj. Z těchto ustanovení jest zřejmé, že vedoucí úředníci nemocenských pojišťoven jsou disciplinárně podřízeni jen Ústřední sociální pojišťovně a že nemocenská pojišťovna sama není vůbec oprávněna, by vedoucího úředníka, k ní služebně přiděleného, disciplinárně stíhala a aby ho jeho vedoucí funkce zbavila. Služební poměr vedoucích úředníků nemocenských pojišťoven, jak jest zákonem upraven, jest zvláštního rázu. Zákon o soc. poj. v § 69 odst. 5 mluví o jejich »služebním přidělení« k určité nemocenské pojišťovně a o tom, že tato nemocenská pojišťovna platí jejich služební požitky. Autonomním orgánům nemocenské pojišťovny podléhají vedoucí úředníci, služebně

k ní přidělení, jen v tom smyslu, že jsou jako orgánové výkonní povinni prováděti rozhodnutí usnášejících se orgánů nemocenských pojišťoven, podávati v jejich schůzích a jejich představitelům referáty a návrhy. (Srv. Dr. Pospíšil a Dr. Neubauer: Výklad k zák. o soc. poj., str. 94.). I když lze Okresní nemocenskou pojišťovnu, k níž jest vedoucí úředník služebně přidělen, považovati zásadně za jeho zaměstnavatelku, jsou přece její práva plynoucí z tohoto jejího postavení jakožto zaměstnavatelky zákonem značně omezena, neboť ona není zejména oprávněna, aby si vedoucího úředníka sama ustanovila, ani aby ho ze služby propustila nebo vedoucí funkce zbavila (viz též rozhodnutí čis. 7581 sb. n. s.). Tato práva jsou vyhrazena jen Ústřední sociální pojišťovně pokud se týče jejím orgánům Ústřední disciplinární komisi a Vrchní disciplinární komisi podle § 44 služ. a disc. řádu. Vedoucí úředník nemocenské pojišťovny je podle toho ve směru svého ustanovení a propůjčení nebo zbavení vedoucí funkce i služebně podřízen jen Ústřední sociální pojišťovně a právě tohoto poměru služební podřízenosti se dotýká v souzeném případě nález disciplinární komise o zbavení žalobce funkce vedoucího úředníka. Okresní nemocenská pojišťovna, k níž jest vedoucí úředník služebně přidělen, nemá na rozhodnutí disciplinární komise při Ústřední sociální pojišťovně žádného vlivu a musí se mu podrobiti, neboť podléhá podle § 86 a) zák. o soc. poj. dozorčí moci Ústřední sociální pojišťovny. Z toho plyne, že žalovaná Okresní nemocenská pojišťovna není podle zákona ani oprávněna, by žalobci znovu propůjčila funkci vedoucího úředníka, již byl zbaven disciplinárním nálezelem, takže rozsudkový výrok, jehož se dovolatel domáhá, by neměl vůči ní praktického významu, ježto by nebyla podle zákona oprávněna, by podle něho sama něco zařídila. O určení bezúčinnosti disciplinárního zbavení své funkce vedoucího úředníka nemůže proto žalobce žalovati Okresní nemocenskou pojišťovnu v Ž. Dovolatelův poukaz na obdobu se služebním poměrem některých státních zaměstnanců jest zcela nepřipadný, neboť služební poměr vedoucích úředníků nemocenských pojišťoven jest v zákoně o soc. poj. upraven zvláštním způsobem, takže tu nelze mluvit o »podobnosti případu« ve smyslu § 7 obč. zák. Otázkou, zda disciplinární komisi jest považovati za rozhodčí soud, není třeba se vůbec zabývati, protože nemá nic společného s pasivní legitimací ke sporu, o kterou tu jediné jde.

Čís. 13637.

Do usnesení odvolacího soudu (ve sporech pracovních), jímž byl zrušen rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením, počínajíc doručením žaloby, ježto podle názoru odvolacího soudu byla doručena nepravému žalovanému, a prvnímu soudu bez výhrady pravomoci bylo nařízeno, by zahájil jednání s pravým žalovaným, — není přípustným rekurs, a to ani toho, komu byla žaloba neprávem doručena.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, R I 662/34.)

V žalobě byla jako žalovaná uvedena H. Herzigová, majitelka pensionu, bydlící v K., Nádražní třída čis. 104. Žaloba byla doručena Heřeně Herzigové, bydlící v onom domě, jež se též k jednání dostavila, popřela žalobní tvrzení a namítla nedostatek pasivního oprávnění ke sporu, ježto nikdy se žalobkyní nejednala. Procesní soud první sto-